

paa den af Bankinspektøren i Juli Maaned foretagne Undersøgelse og Opgørelse af jagerede Tab. Denne viste 144 Mill. Kr.s Tab. Den er ikke suppleret med en ny Opgørelse, men Bankinspektøren har i denne Anledning i disse Dage henvendt sig til Landmandsbanken og dør søgt nærmere Oplysning om, hvor meget man maa skønne, at denne Opgørelse har forrykket sig i den Tid, der er gaaet, siden den blev foretaget i Begyndelsen af Juli Maaned, og Bankinspektøren har udtalt, at gaar man ud fra hans Opfattelse af Situationen og lægger de Tab, som man nu maa regne med, til Grund, vil i alle Tilfælde Sparerne være fuldt sikret.“ Altsaa, jeg mener, man kan gaa ud fra, at Sparerne er sikret, men derfor er det jo ikke sikkert, at en Fortsættelse af den ved September-Rekonstruktionen truffene Ordning, hvis Grundlaget i øvrigt viser sig at være bristet, er den fordelagtigste for Staten og Samfundet.

Knud Kristensen: Der er en Betragtning, som Gang efter Gang er gjort gældende fra denne Plads under disse Dages Forhandlinger, som jeg til at begynde med gerne vil tage Afstand fra, og det er den, at det nuværende Venstres Regering ikke kan forelægge en Banklov, hvori det forbydes Direktører at købe og sælge deres eget Selskabs Aktier, uden at det vil ramme den nuværende Udenrigsminister og umuliggøre, at han kan blive siddende i Regeringen. Denne Opfattelse tror jeg beror paa en fuldkommen Misforstaaelse. Jeg skal ikke her udtale mig om, hvordan en saadan Banklov vil komme til at se ud, eller hvad dens Indhold vil blive, det kender jeg ikke. Men det, jeg gerne vilde vende mig imod, er, at hvis en saadan Bestemmelse kom ind i en Lov, var det en moralsk Kritik af dem, som under de nu bestaaende Forhold lovligt har købt og solgt Aktier i deres egne Selskaber. Det mener jeg ikke, man kan sige.

Hvis man gaar til at forbyde dette, saa begrundes det efter min Opfattelse deri, at man mener, det er et uheldigt Forhold, fordi en Direktør kan misbruge sin Stilling og sin Viden, men det kan absolut ikke begrundes deri, at han altid gør det. Jeg vil derfor gerne drage en Parallel med et andet Spørgsmaal. Gang paa Gang er der her paa Rigsdagen saa vidt mig bekendt fra alle Partiers Side udtalt, at det var i mange Maader uheldigt, at højstaaende Embedsmænd har Sæde i Bank-

bestyrelser og Aktieselskabsbestyrelser. Men hvis vi nu gaar til at forbyde det, betyder det saa, at alle disse højerestaaende Embedsmænd er kompromitterede uden Hensyn til, om de har misbrugt deres Stilling eller ej? Jeg mener, det vilde være ganske urigtigt at sige det. Det er kun, fordi vi mener, at der er en Fristelse for dem til at misbruge deres Stilling, at der kan være Grund til at forbyde det. Men det er ikke i nogen Maade en Anke eller en Anklage imod de paagældende i al Almindelighed uden Hensyn til, om det kan bevises, at de har misbrugt den Stilling, det her drejer sig om, altsaa enten en høj Embedsstilling eller Stilling som Direktør i et Aktieselskab. Dette har jeg gerne villet sige, fordi den Opfattelse, jeg har vendt mig imod, er blevet gjort gældende Gang paa Gang uden endnu at være blevet modsagt fra nogen Side.

Der er ogsaa en anden Udtalelse, som atter og atter er fremkommet fra Oppositionens Talere, nemlig den, at den nuværende Forsvarsminister i dette Øjeblik ikke kunde have holdt den Tale, han holdt — jeg tror, det var ved Forhandlingen om Reorganisationen af Landmandsbankens Forhold —, hvori han roste eller anerkendte den nuværende Udenrigsministers Forhold og begrundede det med to Handlinger, saa vidt jeg forstaaer, som denne havde foretaget. Jeg kender ikke noget til, hvorledes Udenrigsministeren har administreret det store Selskab, han var Direktør for, jeg skal ikke i mindste Maade bedømme, om det var godt eller mindre godt. Men een Ting vil jeg gerne have Lov til at sige her, og det er, at efter det, der er fremkommet fra Oppositionens Side som Kritik, finder jeg ikke, der er noget som helst, der forhindrer, at Forsvarsministeren med samme Ret kunde holde den samme Tale nu. Det har jeg følt Trang til at sige, fordi jeg mener, det ikke er af den Slags Ting, som uimodsagt og ubeviseligt skal stilles op som noget afgørende bevist, at Udenrigsministeren har foretaget noget, som angriber hans borgerlige Ære.

Dernæst vil jeg gerne ganske kort knytte nogle Bemærkninger til det, det ærede Medlem Hr. Hauge fremkom med. Det ærede Medlem sagde noget om, at han ikke vidste, om jeg havde faaet denne Opgave, eller det var en selvpaaataget Opgave. Jeg forstod, at det skulde være en lidt kritisk Bemærkning over, at jeg i det hele taget tillod mig at tage Ordet fra denne Plads. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg har i denne Sag ikke faaet nogen